

vilde have dette Spørgsmaal besvaret, om Kvinder, der iøvrigt fyldestgjøre Betingelserne for at blive Sagførere kunne blive det eller ikke. Der er kvindelige Studerende nu, og der er Ingen, der kan forudse, hvor længe det vil vare, inden vi ogsaa have kvindelige juridiske Kandidater her i Landet. Vil man i saa Tilfælde, at de skulle kunne blive Sagførere eller vil man have dem udelukkede? Som sagt, jeg gjentager, at Udelukkelsen i paatommende Tilfælde ikke vil kunne støttes paa, at man har brugt Ordet „han“ i § 1, thi det bruger man altid, naar man vil give en almindelig Bestemmelse, uden at man derfor vil have Kvinder udelukkede, og naar det hedder at „Enhver“ kan faae Bestikkelse, taler det jo nærmest for, at Bestemmelsen ogsaa maa gjælde Kvinder, forsaavidt de have Indbudsret, ere over 30 Aar, ikke ere ude af Raadighed over deres Bo, have ført en retskaffen Wandel og have taget vedkommende Examen. Det er ikke min Mening i dette Dieblit at ville udtale mig om en Løsning i en bestemt Retning, men jeg mener kun, at dette er et Punkt, man bør være opmærksom paa. Man har jo for en stor Del i dette første Afnit holdt sig til Loven af 26de Mai 1868 og kun deri foretaget visse Ændringer. Følgen deraf er ogsaa bleven den, at man paa flere Steder har optaget en mindre heldig Redaktion af denne Lov af 26de Mai 1868. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men et Punkt er der dog, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa, og det er § 14 i Lovforslaget, der iøvrigt er ganske stemmende med § 12 i Loven af 26de Mai 1868, og som angaar Spørgsmaalet om Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager. Det hedder der ligesom i Loven af 1868, at disse forbeholdes de af Kongen udnævnte samt senere antagne Sagførere, men naar Tallet af disse Sagførere anses for utilstrækkeligt til de nævnte Sagers Udførelse, blive „disse“ under det i Lovgivningen bestemte Ansvar at udføre efter Overenskomst med de Sagførere, som dertil af Justitsministeren antages. Det er Ord til andet det, der staar i den nu gjældende Lov af 1868. Det har viist sig, at man i Pragis har forstaaet denne Bestemmelse paa den Maade, som jeg anser for den rigtige, i alt Fald den heldigste, nemlig at det er Tallet af de Sagførere, der ere berettigede til at udføre de offentlige og beneficerede Sager, der søges derved, at en eller flere Sagførere af Justitsministeriet antages til at træde ind i Kredsen af de Sagførere, hvem offentlige og beneficerede Sager betros. Saaledes som Ordene staa her, skulde man imidlertid tro,

at det var Meningen, at naar det tilstedeværende Antal af de til slige Sagers Udførelse berettigede Sagførere skønnedes at være utilstrækkeligt, skulde de nævnte Sager, det vil sige de offentlige og beneficerede Sager derefter udføres efter Overenskomst med de Sagførere, der dertil af Justitsministeren antages, saaledes at man fordelte de enkelte Sager til de Sagførere, der overhovedet vare villige, ikke alene i Almindelighed, men ogsaa kun i enkelte Tilfælde, til at overtage saadanne Sagers Førelse. Som sagt, man har ikke forstaaet Bestemmelsen saaledes, og det vilde ogsaa være uheldigt, om den skulde forstaaes saaledes, men jeg vil dog anbefale, at man nu giver Paragrafen en saadan Affattelse, at det bliver tydeligt og klart, at Meningen er den, at naar Antallet af de tilstedeværende Sagførere er utilstrækkeligt til Sagernes Førelse, forsøges dette Antal derved, at Justitsministeren besidder et yderligere Antal af Sagførere til at høre til den Kreds af Sagførere, der overhovedet udfører disse Sager. Jeg tror, det har sin Betydning, at man paa den Maade ligesom vedligeholder og fastholder en Kreds, en Stab af Sagførere, der paa en vis Maade kunne siges at være traadte i særligt Forhold til det Offentlige. Jeg tror, at man i alt Fald for Høiesterets Vedkommende ubetinget maa lægge Vægt paa, at denne Ordning vedligeholdes for Høiesterets Sagførernes Vedkommende. Hvad iøvrigt Høiesteret angaar, skal jeg gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at den Forandring, der er foreslaaet i § 2, er mindre praktisk. Nu er jo Reglen den, at Ingen kan blive Høiesterets Sagfører, medmindre han har bestaaet en Prøve, der bestaar i Udførelsen af fire Sager for Høiesteret, to civile, deraf en for Citanten, og to kriminelle, en som Aktor og en som Defensor. Nu foreslaas det, at Prøven skal aflægges først i de private Sager, og først naar denne er aflagt tilfredsstillende, skal der gives Vedkommende Afgang til at aflægge Prøven i de andre. Jeg kan overmaade godt tænke mig, hvad der har ført til denne Forandring. Man har ræsonneret som saa, at det ikke er ganske i sin Orden at betro Medborgeres Be og Vel til Personer, der ikke først have godtgjort deres Dygtighed til overhovedet at blive betroede den Slags Sager. Vilde man imidlertid fastholde denne Betragtning, vilde man aldrig kunne give Folk kriminelle Sager, forinden Prøven var afholdt helt ud, thi saa længe de ikke have bestaaet den Prøve, der skal gøres, saalænge de kun have bestaaet Halvdelen deraf, nemlig Besørgelsen af de civile Sager, kan man ikke komme videre